

Иван Вазов

Пробуда

След дрямката мъртвешка
душа се буди пак,
тя сила пак младежка,
сдоби пред гробний праг.

Увисналата лира,
що дълго спа, мълча,
в кипежа на всемира
взе дял и зазвуча,

и цяла се превърна
в стон, отзвук, химна, клик...
Но кой живота ѝ върна?
Кой дух, кой маг велик?

Кой чародей незнаен,
кой демон тоя път
с възторг свещен и таен
запали ми духът?

Ех, там, в полята бойни,
войник се мярка сив,
с черти добри, спокойни,
безимен и свенлив.

Той, той сега събуди,
окрили моя дух, –
кога в борбите луди
„Урата“ му зачух!

И вйдех чудесата,
що родна мощ сторй –
оръдье на съдбата –
сама съдба дори!

И аз запях за всички
Пред новия светлик,
тъй както заран птички
пред слънчов пят лик.

Януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4906>]